

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exhortationes|| Ad|| Religiosos

Dirckinck, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1704

Reg. 12.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51834)

REGULA XII. SUMMARII.
EXHORTATIO I.
IN EANDEM.

Declarat abnegationem & mortificationem internam ac exter-
nam sub gemini gladii schemate.

T H E M A.

*Si quis vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat
crucem suam, & sequatur me. Matth. 16. 14.*

V E L:

*Impensus studium cuiusque sit, quærere majorem sui in
Domino abnegationem. Reg. 12.*

Amarissimus Redemptor noster, jamjam abiturus ad montem Oliveti, amarissimamque passionem suam auspiciaturus ad Discipulos, in Cenaculo adhuc congregatos dixit Luca c. 22. 39. *Quando misi vos sine sacculo & perâ, nunquid aliquid deest vobis? At illi dixerunt, nihil. Dixit ergo eum; sed nunc qui habet sacculum, tollat; similiter & peram, & qui non habet, vendat tunicam suam, & emat gladium. Dico enim vobis, quoniam adhuc quod scriptum est, oportet impleri de me: Et cum iniqui deputati*

est. At illi dixerunt: Domine, ecce daggladii hic: at ille dixit eis: factus est. Perbinos hosce gladios, symbolico, mysticoque sensu, optimè intelligimus, geminas virtutes, abnegationem & mortificationem; internam scilicet & externam. Ad binos autem hosce gladios comparandos, necesse est vendere sacculum, peram & tunicam. Primum sacculum, id est curam & sollicitudinem carnis & commodorum ejus; & quâ id ratio præstandum sit Regula 28. & 29. ostendit. Deinde peram, id est, amorem communem proprietarium paupertati repugnantem. Qui verò id intelligendum sit, Regula

Regula 23. 24. 25. 26. de paupertate, clarè exponit. Denique vendere oportet *tunicam*, id est, omnem amorem proprium, ac præcipuè, æstimationem sui; quo verò pacto id effici debeat Regula 31. & sequentes declarant. Quamvis etiam possimus dici acquirere, seu emere binos illos gladios, seu virtutes, abnegationem & mortificationem, dum illas assidue exercemus, atque ita illarum ope perfectionem acquirimus. Hoc incedit præfens Regula; atque hoc sensu continuo usurpati illi duo gladii tam sunt præclari, ut si quis illos in Societate nostrâ habeat, Christus Dominus aërat, satis est. Quia tendit ad perfectionem magnis passibus.

Exponemus igitur quomodo geminis hisce gladiis utendum sit, juxta Regulam 12. ut ea, quæ à S. Patre, in undecima, proposita sunt, assequamur.

I. Primus gladius est abnegatio sui. Dicitur gladius, quia noxia amputat, vitia reiecit, & dolorem quandam parti inferiori hominis infert: sed quia interior est, & palam non videtur hæc abnegatio; est quasi gladius reconditus in vagina; & confertur potest, cum gladio, quo Sanctus Petrus non est usus. Quid verò est hæc abnegatio? Eam definit Sanctus Basilius, Est *totalis præteritorum oblitio, & recessus à propriis voluntatibus*. Vel est hominis inferioris per Superiorem correctio: Vel est animalis homini per spiritum subiectio, seu appetitus sensitivi per rationem coercitio; qui appetitus in Scripturis divinis *Caro* nuncupa-

tur: *Caro concupiscit adversus Spiritum, Spiritus adversus carnem*: Ut omne quod carni indomitè malè lubet, Spiritus generosè & constanter denegat. Fingite Medicum infirmo noxios cibos petenti denegantem. Cogitate Patrem filio insipienti, stolidè multa postulanti, omnia obfutura subtrahentem.

Ratio fidei lumine illustrata, & Dei gratia munita, tanquam Pater est, qui in appetitu suo sensitivo, binas habet proles, Filiam & Filium; illa concupiscibilis appetitus est, hic irascibilis. Filia, petit semper, grata, amœna & jucunda sensibus, cupit videre, pulchra & speciosa, sive liceat, sive non liceat cernere. Optat audire, quod animum turbat vel inquietat, vel saltem à Dei consideratione distrahit: petit tangere blanda, quæ vase fictili fracto thesaurum dissipent, quem in vasis hujusmodi pretiosum portamus: gemit olfacere rosas, hinc illa: desiderat gustare omnia præpedias & delicias, ac vinum bibere: petit dormire diutius, cubare in lectis, liberari à corporeis molestiis, per otiosaque operibus; appetit recreationes, deambulationes, confabulationes privatas, sensuales amicitias, mundum muliebrem, gemmas annulos, thesauri, rara cimelia, in aures armillas, specula, aliæque ornamenta pretiosa. Quid verò ad hæc prudens ratio? Tanquam Pater discretus, negat filie noxia adhibet gladium, refecat superflua, & solum concedit necessaria omninoque convenientia. Pari ratione Filius, id est, appetitus irascibilis petit gladium, scilicet operum, bombardam, M m equum,

equum, aliâque arma : cupit se verbo aut facto vindicare ; si id non concedatur , alterum contemnere , despicerè , invidere , irâ contabescere , de alterius infortunio gaudere. Quid hic rursus faciat Parens? Gladium adhibet, scriptum est enim: *Maledictus qui prohibet gladium suum à sanguine.* Jerem. 48. 10. id est, ab illicitis, seu à peccatis. Qui hic gladium otiosum in vagina & rubigine obductum retinet, maledictus est. Hinc refecat vindictam, jugulat iram, perimit invidiam & superbiam. Abnegat omnia. Et hæc est abnegatio quæ ad perfectionem & sanctimoniam viam tenet. *Subter se erit appetitus tuus, & tu dominaberis illius.* Gen. 4. 7. Tunc autem dominaberis, si abnegaveris. Atque hoc est quod volebat Christus Dominus Matth. 16. *Si quis vult venire post me, abneget semetipsum.* Lucæ c. 9. 14. additur: *Et tollat crucem suam quotidie.* Idem desiderabat Sanctus Fundator noster Reg. 1. I. *Majus est illud studium sit, quarere in Domino maiorem sui abnegationem, & continuam in rebus omnibus, quoad poterit mortificationem.*

Verùm oggeret fortasse quispiam vestrum ; Ergone Tyrannus est aliquis Sanctus Ignatius, qui nostris se cruciatibus & asperitatibus oblectet? Cui jucundum accidat, filios suos dilectissimos, continuis abnegationibus, vim sibi inferre, cupiditatibus frenum injicere, omnia grata & amœna mortificationis gladio amputare? Cui gratum sit, socios suos ciliciorum asperitate compunctos, flagrorum diritate laceros, atque dissectos, famelicos, siti-

bundos, humiliatos, afflictos, omnique in hoc orbe solatio destitutos intueri? Huic respondendum est, vel ex hoc ipso colligi, quantum boni in abnegatione lateat; cum S. Patriarcha eam tantopere filiis suis commendet. Ex singularem profectò in hoc sum erga nos amorem patefacit. Declaremus id similitudine. Si quis Pater Filium haberet præclarum, omnibus naturæ talentis probè instructum, pulchritudine, morum elegantia, modestia, eloquentia, cæterisque donis naturalibus exornatum; sed in valetudinario publico decumbentem videret, admodum jam deformem, phreneticum, adeoque debilem, ut nec brachium movere queat; palato autem ita vitioso, ut solis immunditias, sordibusque visitaret; atque remedium ipse noster, quo non mortem solum arcere, sed integræ valetudini restituere miserum valeret. Nunquid crudelis, impius, aut prolixus inhumanus parens foret, si hoc medicamentum celaret, & Filio non præberet? An non ejusmodi parens filium oculo gravissimo prosequi jure censeretur? Tales Filii nos sumus, ægri, debiles, phrenetici, facibus cupiditatum & vitiorum sordibus nos oblectantes; ob naturæ depravatæ & infirmæ miserias. Noverat è divinis literis unicum remedium Sanctus Ignatius, scilicet abnegationem & mortificationem continuam; quæ sanitatem recuperare possemus; an non igitur crudelis fuisset hoc alexipharmacum nos celando? An non maximo nos beneficio, obstrinxit, illud nobis suppeditando? Ita est, Char-

rissimi

rissimi : Nam hoc medio victorum morbos sanamus, inordinatos affectus componimus, abjectis sordibus, cibos sanos manducamus, appetitus exorbitantes cogimus in ordinem, purgamus intellectum, renovamus Spiritum, in pristinam asserimur libertatem; atque in majori, quam unquam fueramus, gratiæ, perfectionis & sanctitatis gradu collocamur.

Deinde, si perpendamus, quam brevia, quam fugilia, quam inania sint illa bona & fallacia, quæ cupiditatibus obsequendo obtinemus, & nos abnegando repudiamus, longè majus abnegationis bonum, & Sancti Ignatii eam præferentis beneficium esse agnosceamus. Quid enim sunt ista omnia, in quæ uterque appetitus noster tanto ardore rapitur, & quæ nos abnegando abjicimus, nisi umbra veri boni, gaudii, & quietis, non ipsimet bonum, gaudium & quies. Utpote quæ in momento transeunt, & in nictu oculi clauduntur: Et merito somnia, rerumque apparentes imagines nuncupantur. Psalm 75. *Dormierunt somnum suum.* Et Psalm 32. *Velut somnium surgentium* (quando jam à resurrectione transit somnium) *Domine, in civitate tua imaginem ipsorum ad nihil rediges.* Hinc pulcrè Livinus Brachivius, Poëta Christianus:

Luxus, delicia, pompæque sæculi,
Fasces, nobilitas, stemmata, purpura,
Nomen divitiæ, fluxaque gloria,
Ecquid sunt aliud, quam breve
somnia?

Umbra sunt. *Transierunt omnia
tangan umbra, Sap. 5.* Ac proinde mini-

mè faciant. Non satiatur oculus visu, nec auris auditu, nec Odoratus suffitu, nec gustus cupediis, nec Tactus deliciis. Non satiavit Mathusalem ætas; Alexandrum felicitas; Salomonem Sapiencia; Samsonem fortitudo; Abfalonem pulchritudo; Cræsum divitiæ; Sardanapalum voluptates non expleverunt: Biberunt aquam maris salfam, quæ sitim accendit: Nullus dicit: satis est; omnes plus ultra: quare omnia verè imagines sunt; umbrae sunt, modicum & nihilum; ut rectè Sanctus Bernardus Scri. de S. Clemente innuit: *Omnia delictatio hujus mundi, omnis gloria ejus, & quidquid denique concupiscitur, profusum modicum est, in illius beatitudinis comparatione; si tamen vel modicum, dici debet, & non potius nihilum, vapor ad modicum parens.* Imò non solum vana & caduca, sed & noxia sunt, impedimenta salutis, & vincula & funes, quibus tot milliones hominum tracti sunt, & trahuntur hodieum ad interitum sempiternum.

Quis igitur salutis & perfectionis avidus hoc abnegationis gladio, à S. Patre nostro, imò ab ipso Salvatore porrecto, non strenuè utatur? Quis sive appetitus concupiscibilis alliciat sive irascibilis concitet, non generosè omnia malorum irritamenta, blandimenta sensuum, & salutis, sanctimoniarque impedimenta resēcet, & averruncet?

II. Alter gladius est mortificatio exterior, eaque continua, ut suadet regula, in rebus omnibus, quæ omnia illa abscindantur, quæ interior abnegatio

2.
Gladius
mortifi-
cationis
externæ,

Mm 2 ampu-

amputanda iudicat. Inſinuat illud Dominus; quando aſſerit: *Si quis vult poſt me venire, abneget ſemetipſum & tollat crucem ſuam & ſequatur me.* Matth. 16. Prius oportet abnegare ſeſe, id eſt, omnia, quæ Mundus amat, & Concupiſcentia appetit, tanquam vilia, vana, & noxia deteſtari & fugere. Deinde ſequitur: *Tollat crucem ſuam.* Id eſt, gladium mortificationis adhibeat, omniæque actu reſecet. Hanc mortificationem quoque ſuadet Doſtor Gentium ad Galat. cap. 5. *Qui Chriſti ſunt, inquit, carnem ſuam crucifixerunt cum vitiis & concupiſcentiis.* Ubi per carnem, intelligit totum hominem carnalem, de quo idem ad Cololl. cap. 3. *Mortificate membra veſtra, quæ ſunt ſuper terram.* Manus, pedes, oculos, aures, linguam, *cum vitiis & concupiſcentiis*, id eſt, affectibus & amoribus terrenis, quibus affixi eſtis: ſemper gladium portantes, ſemper reſecantes.

Mortificatio iſta reſtè gladio S. Petri comparatur, quo Malcho auriculam abſcidit: nam & nos eo gladio abſcindere decet, imperfectiones omnes; non ſolum auriculam, ſed & manus, & pedes, & oculos & linguam, omniæque reliqua, quæ perfectionem noſtram ſufflamant. *Melius enim eſt, Salvatore reſtè, cum uno oculo intrare in vitam æternam, quàm duos oculos habentem, mitti in gehennam.*

Ad hanc verò nunquam pertingemus, niſi huius gladii uſus ſit affiduus, & mortificatio noſtra ſit continua: quia ex corrupta noſtra natura continuo de-

fluunt imperfectiones, tanquam ex fonte rivuli, aut ex mari flumina, quæ animæ noſtræ Cymbam ad ima traherent; niſi continuo eas per mortificationem impediremus. Navigamus etiam tanquam naucleri, in mari mundi huius, quali adverſo flumine, contra fluxum luſtantes & obnitentes, unde niſi affidue remigemus, & vel una hora ab opere deſiſtamus, plus amittimus, quàm pluribus horis acquiſiteramus.

Continuus itaque ſit gladii uſus, continua abſcilio, *continua* in omnibus mortificatio. 1. In omnibus horis diei à puncto ſigni horæ quartæ dati ad ſonitum uſque, imò & per noctem. 2. In omnibus exercitiis, ſurrectione, meditatione, labore, corporis reſectione, &c. 3. In omnibus ſenſibus, viſu, auditu, guſtu, odoratu & tactu. 4. In omnibus rebus externis, in veſtibus, cibis, leſto, cubiculo, ſupelleſtile. 5. In omnibus affectibus, paſſionibus, concupiſcentiis, deſideriis inutilibus. 6. In omnibus tribulationibus, tentationibus, morbis, crucibus, & quibuſcunque adverſis. Atque hoc noſtrum debet eſſe ſtudium, ut vult Sanctus Pater noſter, nimirum ut tantam adhibeamus diligentiam in acquirenda per mortificationem continuam ſanctimoniam; quantum literarum ſtudioſi in acquirenda doctrina. Quo in genere exemplo præclariffimo præluxit Sanctus Franciſcus Borgia in mortificatione continua externa & interna: corpus ut hoſtem tractando, imbres & ventos amicos compellando, pharmaca amariffima corbillando,

billando , catapotia & pilulas com-
mandando , carnem flagellando , cili-
cis horridis comprimendo , & in ho-
rum instrumentorum defectu , capillos
evellendo , puncturis & unguium pres-
suris ad livorem & sanguinem carnem
vellicando. Nec verum Religiosum
agnoscebat, qui non quotidie , saltem
quater & vices sibi moreretur; & me-
tam infelicemque sibi noctem obven-
turam dicens , si nullâ sui sensuumque
victoria præparatum opprimeret. Tan-
nerus in vita pag. 133.

Finio & concludo verbis Apostolo-
rum : *Ecce duo gladii hic.* Ecce duo præ-
stantissima & efficacissima , perfectio-
nis acquirenda instrumenta , usui futu-
ra ad hoc , ut abhoremus ab omni-
bus , que mundus amat , & amemus ,
que Christus Dominus noster comple-
xus est. Estne , Charissimi , vobis se-
rium ad illum apicem perfectionis con-
scendere , quemadmodum Regula de-
cima & vocatio divina à nobis exigit?
Semper binos hos gladios manibus
præferamus. 1. Abnegationis continuæ

internæ , ut sive appetitus concupiscibi-
lis , carni & sensibus jucunda ac blanda
appetat ; sive appetitus irascibilis , in
iram , vindictam , aliisque affectus ex-
fugat, omnia tanquam somnia & ima-
gines , tanquam umbras & quisquilias
satiare animum minimè valentes , imò
tanquam perfectionis remoras , & salu-
tis æternæ obices reputemus , ideòque
strenuè & constanter abnegemus. 2.
Mortificationis continuæ gladium, quo
ad exteriora , de manibus non depo-
namus ; sed à mane ad vesperum , in
omnibus sensibus & potentiis , in om-
nibus exercitiis ac rebus internis atque
externis exemplo Sancti Francisci Bor-
giæ generosè usurpemus. Hac ratione
crucem Christi tollemus , Christum se-
quemur , illuc , quo ipse , pervenimus ,
requiem animabus nostris suavem , so-
latium in morte singulare , & in æ-
ternitate felici , gaudium
perenne invenie-
mus.

EXHORTATIO II.
IN REGULAM XII. SUMMARI.

Probat mortificationem continuam, omnibus quidem Religio-
sis; sed cum primis Hominibus Societatis, ex officio
incumbere.

T H E M A.

*Semper mortificationem JESU in corpore nostro circumferen-
tes; ut & vita JESU manifestetur in corporibus nostris.*
2. Corinth. 4. 10.

VEL:

*Majus cujusque studium sit querere continuam in rebus omni-
bus quoad poterit mortificationem.* Reg. 12.

Pud Romanos æquè atque apud Hebræos olim nuptias cœmptione quâpiam institui solitas, tum sacrarum, tum profanarum historiarum monumenta commemorant. Hâc ratione Osëas Propheta uxorem emit quindecim argenteis. *Osëa 1. 3. 2.* Pari modo Patriarcha Jacob Rachelem duplicato laborum septennio ac servitute sibi comparavit. Ipse Dei Filius Dominus JESUS sanguine suo & trjrum ac

triginta annorum labore Ecclesiam sibi Sponsam acquisivit. *Mat. Cap. 20.* David quòque Saülis Regis filiam obtinere sponsam nequit, nisi ante præsentem vitam periculo centum præputia Philistinorum, tanquam dorem, Regi numeraret. Acceptavit David jubens conditionem, exivit in prælium, gladium strinxit, Philisthæosque omnino ducentos trucidavit, eorum præputia Regi attulit; atque ita in Sponsam Filiam Regiam obtinuit, genèrque Regis evalit. *1. Reg. 18. 25.* Terrenas ac carnales nuptias omnes quotquot

quotquot adsumus, dudum sprevimus. Non ambimus Sponsam, quam mors nobis avellat, sed qua nobiscum vivat & regnet in ævum. Sponsa hæc, si nomen rescire aveatis, perfectio & vitæ sanctimoniam nuncupatur: estque Filia Regis celestis nobilissima, speciosissima, ditissima. At quo eam pretio nobis comparabimus? Non quindenis argenteis, ut Oseas; sed labore assiduo & indefesso, ut Jacob: sed sanguine & mortificatione continuâ, ut Christus Dominus noster; sed pugna indefinente, ut David; gladium stringendo & amputando centum præputia Philistinorum: id est, abnegatione continuâ passionum & vitiorum nostrorum. Hoc à nobis reposcit vocatio nostra, hoc Regula requirit, hoc exigit vita religiosa; sed vel maxime Professio Societatis JESU: veluti exhortatione præfente declarabimus.

I. Mortis & mortificationis sicut paronymia, ita & analogia magna est. Mors autem, ut docet Seneca Lib. 6. c. 32. est *lex natura. tributum officiumque mortalium, ac malorum omnium remedium.* Quid autem mortificatio? Est Lex non naturæ, sed gratiæ, promulgata ab Apostolo ad Colos. 3. *Mortificate membra vestra, quæ sunt super terram.* Lex hæc omnes quidem, sed potissimum vitæ religiosæ Sectatores obstringit. Est *Tributum officiumque mortalium*, quo suum cuique penditur; & Deo, quod Dei est; Cæsari, quod Cæsaris est; Proximo, quod Proximi est; sibi, a quo vis, quod suum est. redditur; tributum hoc ab omnibus præstandum, hoc officium à nemine non exequendū;

licet ab Ascetis potissimum. Est denique *omnium malorum remedium*, ab Adamo in posteros, eorumque naturam corruptam promanantium. Quod naturam depravatam restituit; intellectum cæcutientem illuminat; voluntatem infirmam corroborat; appetitum furentem compefcit; sensus fallaces corrigit; corpus deficiens & collabascens sustentat: peccata rejicit; vitia extinguit; inordinata componit: & sicut mors animam hujus vitæ malis eripit, & in statum immortalitatis & immutabilitatis mittit; ita mortificatio ab inquietudinibus hujus vitæ liberat, & quendam immutabilem statum anabilem statum importat.

Hoc itaque tributum, hoc officium est hominis, præcipue in Religione Deo consecrati; hoc ejus status & obligatio postulat, ut mortificationi assidua intendat. Hoc Religiosi officium, hæc obligatio ex Christi Domini verbis clarè colligitur. Matth. 16. 14. *Si quis vult post me venire, me sequi, vitam meam imitari, meus esse discipulus ac famulus, abneget semetipsum:* Hoc ab illo requiro; hoc ei officium injungo; quod nisi præstiterit, servus meus & discipulus esse nullatenus poterit. Colligitur deinde ex verbis Apostoli: *Qui Christi sunt, carnem suam crucifixerunt cum vitiis & concupiscentiis.* Ad Galat. 5. *Qui Christi milites sunt, ut explicat S. Anselmus Ejusque spiritu aguntur, vivunt, ac militant; hi carnem suam cum vitiis & concupiscentiis, id est non tantum vitia & concupiscentias; sed ipsam quodque carnem corruptam, quasi fomitem concupiscentiarum castigant, mortificant, crucifigunt,* per

per jejunia, cilicia, labores & pœnitentias. Id qui negligunt, non sunt Christi, milites, & famuli, sed mundi carnisque mancipia. Omnes quidem Christiani Christi sunt, & Christum sequuntur, sed plerimi à longè tantùm. Religiosi verd penitus & omnino Christo oblati & consecrati sunt per vota sua; & propius Christum sequuntur, ac proinde, plus quàm mundani, se abnegare & carnem cum concupiscentiis crucifigere tenentur. Ea de causa S. Joannes Climacus, *Monachum*, (id est Monachi vitam) definit, *perpetuam naturam violentiam*. Hoc, ait nostrum pensum est, hoc munus nostrum, *hac militia nostra*, vim ipsi naturam inferre: per nos regnum caelorum vim pati debet: nam violenti rapiunt illud. Idem S. Augustinus verbis disertis stabilis serm. 13. de verbis Domini. Hoc, inquit, est opus nostrum, in hac vita, actiones carnis spiritu mortificare quotidie, affligere, minuire, frœnare, interire. *hac est actio nostra, hac militia nostra*. Quemadmodum operarii munus est, assidue laborare; & militis officium est constanter pugnare contra hostes: ita quoque vita & occupatio Religiosi est, gladium mortificationis indolenter stringere, contra passionum & vitiolorum assultus strenuè dimicare; œdus, inducias, aut armistitium nullum cum illis pangere, sed continuò affligere, minuire, frœnare, interire; quod nisi faciamus, nulla tranquillitas cordis, nulla pax Religionis, nulla mentium malacia speranda est, sed meræ fluctuum pugnae & collisiones, meræ tempestates exspectandæ erunt.

Deinde addit S. August. l. c. *Nobiscum quoque loquitur S. Petrus dicens: In hoc vo-*

cati estis, quia Christus passus est pro vobis relinquit exemplum, ut sequamini vestigia eius. nimirum, ut sequamur Iesum abnegantes nosmetipsos, & tollentes crucem nostram. Hoc est, non solum officium, sed pietas nostra: desideria seculi opprimere, proletere appetitum; truncare omnem motum naturam: Sicut enim, qui aliquam artem exerciturus est, instrumenta illius querit: sic nos instrumenta perfectionis, scilicet paupertatem, castitatem, obedientiam querimus: quia perfectionem & mortificationem exercere propositum nobis est, tanquam proprium officium & professio. Ad quid enim relinquemus res omnes, si desideria retinere liceret: nonne foret ridiculum ac stultum renuntiasse mundo, & ipsum avidè concupiscere, & rumpi votis, pro his, que mundi sunt; hoc ipso enim quod relinquitur, materiam, & ipsam cupiditatem relinquere tenemur.

Denique idem Magnus Doctor hac ratione discursum suum concludit: *Quare ratione nostri officii, & propositi, non tantum debemus res, sed & cupiditates relinquere, & vincere desideria carnis & sanguinis & quidquid secundum naturam est, non secundum spiritum & gratiam. Hac vocatio nostra, hac professio, hoc officium, & nihil hac vocatione sublimius, nihil hac professione dignius, nihil hoc officio honoratius, nihil felicius. Hactenus D. Augustinus. Si igitur nihil dignius, nihil honoratius illo officio, sanè minime illud à Religiosis negligendum erit, cum milites, opifices, operarios alacritate tantâ officio suo fungantur, eoque probè expleto latentur & gloriantur.*

II. Officium & Status Societatis
 JESU postulat continuam mortifica-
 tionem: Liquec id perspicue ex verbis
 S. Pauli 2. Corinth. 4. 10 ubi ait: *Sem-*
per mortificationem JESU in corpore nostro
circumferentes; ut & vita JESU manife-
stetur in corporibus nostris. Cum enim nos,
 quotquot Societati JESU nomen dedi-
 mus; JESU vitæ imitationem profitea-
 mur nos quoque JESU crucifixo, mor-
 tificatio ac mortuo, in vita. gestisque i-
 mitari necesse est, ne nudum sine omine
 nomen circumferamus. *Semper ergo,*
vel ut loquitur S. Iguatius, continuo JESU
mortificationem; & abnegationem imi-
temur: Ut & vita JESU manifestetur in
nobis. Scilicet hic vita sancta, vita mor-
tificata ac domita, simulque vita fortis
lata, alacris ex forti, vegetoque spiri-
tuum etiam in futuro seculo, vita bea-
ta, manifestetur in carne nostra mortali.
 §. II.

Ratio autem ulterior; semper morti-
 ficationem JESU in corpore nostro cir-
 cumferendi; motusque pravos & con-
 cupiscentias subigendi, ex fine vocatio-
 nis nostræ, & ex ipsa Societatis JESU vi-
 ta depromitur. Si enim hoc officium est
 Religiosorum omnium, quanto magis
 Religiosorum Societatis, quibus in-
 cumbit, vitam Apostolicam imitari, &
 quotidie conversari cum proximo? Nisi
 hi se strenue semper abnegent, vitiis
 scatebunt innumeris, officioque suo mi-
 nimè facient satis: ut præclare monet
 R. P. Claudius Aquaviva quintus So-
 cietatis nostræ Præpositus Generalis, E-
 pisl. 2. §. 8. *Quod si hac cura, inquit, (as-*
sidue frangendi nimis animi motus)
religiosa vitæ necessaria est, quantò tandem

magis is, qui optulando aliis, in hominum
causu, quasi in acie versantur? Nam ut præ-
cedenter disserit S. Chryostomus L. 3. de
Sacerdot. In hisce hominibus, ea bellæ
(sic vitiosas animi affectiones appellat)
pabuli multò plùs habent. Superbia enim
laudibus & honoribus alitur, qui sump-
te sponte consequuntur concionandi munus, li-
terarumque & aliarum rerum tractatio-
nem, quæ hominum oculis patent. Invidia
alienâ existimatione & famâ inflamma-
tur. Ira si quis nobis se opponat. Quamob-
rem ejusmodi Christi milites, necesse
est gloriæ contemptores esse, cæterol-
que animi motus subactos, in sua ditio-
ne ac potestate habere. Quare idem
Chryostomus l. c. ait: Ut ignis metalla
probat; ita Cleri (in quo est Societas) ex-
acta probatio mortalium animos secernit, it-
que internoscit. Ac si quis est vel iracundus,
vel pusillanimis, vel gloria appetens, vel ar-
rogans, vel alio quovis morbo obsessus, id
omne detegit, & latentes statim morbos
nudat.

Deinde ipsa Apostolicæ vitæ ratio,
 quam pro modulo suo Societas imitari
 facit, ex natura sua continuam postu-
 lat mortificationem; quietem verò ac
 propria commoda excludit. 1. Ea de
 causa Redemptor noster Apostolos e-
 legit, non homines delicatulos, non
 nobiles, non molliculos non otio, cot-
 porisque commodis allueros; sed labo-
 ribus & sudoribus innutritos, sed fame,
 siti, frigore, ac durâ carnis tractatione
 exercitos. Et si quis aliter educatus
 fuit, hunc ad dura instruxit, dicens: *Si*
quis vult post me venire, abneget semetipsum
& tollat crucem suam. Luc. 22. 2. Quam-
obrem, obsecro, ad vitam Apostolicam
 NN vocatos,

vocatos, nunc piscatores, nunc ovium pastores, alijs agri vinearum cultores appellat, nisi ut palam faciat non oportere eos detrectare labores, sudores, vigilijs, non sectari otium, non desidiam, sed plurimas mortificationes ac molestias ultro subire; nec non spiritualia contra tartareas phalanges, hominum animos obsidentes, arma jejuniorum, vigiliarum, & orationum crebro usurpare. 3. Curnam Salvarum illos misit sine sacculo & pera, sine viatico & pecunia, appositisque contentos esse iussit; nisi ut gula, & sensualitati frenum injicerent; nec pretextu necessitatis, hospitijs difficiles se ullâ ratione praeberent, aut secum ea, quae delicias redolent, & ab apostolico rigore aliena sunt, sui nimia sollicitudine, ferrent. 4. Eisdem de causis permisit illos fame premi, ut species inedia levandâ causâ velere cogentur, idque sabbatho, id est, die festo. Et cum eorum animos laboribus fessos post missionem in solitudine recrearet; nihil ad victum tot personarum inventum est, praeter panes hordeaceos & pisciculos paucos, quos illis apposuit. Ita nullo non tempore Discipulos suos in abnegationis schola optimus Magister exercuit.

Quin & continua mortificationis usum ipse Dominus exemplo suo constanter docuit, non in omni solum vita, sed vel maxime tempore praedicationis, vitam trahendo in penuria, in laboribus plurimis, in itineribus, in humiculationibus; non enim habebat, ubi caput reclinaret: in fame & siti, in sudoribus & fatigationibus: Nam Joan. c. 4. Cum fatigatus sederet ad fontem, con-

versioni Samaritanarum intentus, jamque hora esset sexta, id est, secundum hominologiorum nostrorum taxin, duodecima, & fame pressus Apostoli, coemptis cibis, ad resocillandum corpus; invitatus hisce verbis: *Rabbi manduca: ipse respondit: Ego cibum habeo manducare, quem vos nescitis: meus cibus est ut faciam voluntatem Patris mei, ut perficiam opus ejus. Nimirum tunc Dei Patris gloriae fame, & animarum sui premebatur, ut praeter illa quaevis corporis incommoda non sentiret.*

Eundem quoque mortificationis continuam & commodorum propriorum fugam Spiritum à Christo hausere Apostoli, attestante S. Paulo 2. Cor. 11. *In laboribus plurimis, in labore & ariditate, in siti, in jejunijs multis, in frigore & nuditate.* Haec erant ipsorum deliciae, haec opedia, & tragemata Apostolica. Quod si pro occasione, commoda aliqua admittere necesse erat, Apostolicum verbum non ignorabant: *Scio abundare & penuriam pati; ut nimirum abundantia non dissolveretur animus; sed ita vitium integritati pro occasione consulerent, ut eas ipsas ad majores labores & dolores deinde conferrent.*

Non ab similibus mortificationis continua genus eluxit in Indiarum Apostolo S. F. Xaverio, qui eo usque excreverat, ut, teste P. nostro Oliva in Concione quapiam de ipso, mortificationem maximam haberet, si eâ careret. Illius quoque hujus abnegationis speculum praebet nobis Hispania in R. P. Antonio Sanchez Anno 1601. in Civitate Xerez in obsequio pestiferorum gloriose defuncto. Venit is ad Societatem Hespali

pall anno ætatis 32. atque ad Tyrocinium Montillam missus, ibidem viribus omnibus ad summum perfectionis apicem conuersus est, fervore tam ardenti, tamque continuo mortificationis & asperitatum studio, ut illud admiratus Tyronum magister qualiverit aliquando: Quid sibi volunt tam insolite mortificationes & pœnitentiæ? Cui Pater: Si iumentum quodpiam bene pascum in divensorio, postque longam quietem, in viam prosequendam eductum, languide incederet, & sagniter; nonne mereretur calcibus & virgâ urgeri ad progrediendum? Atqui iumentum ejusmodi corpus meum est, quod in sæculo bene pascum, & longâ quiete deses ad cursendam perfectionis viam, necesse habet ejusmodi stimulis & verberibus ad cursum incitari.

Neque hunc mortificationis continuæ fervorem, cum sine Tyrocinii, more nonnullorum deposuit, sed magnis auxit indes incrementis, novas & novas corporis domandi artes & praxes adinveniens, corpus à capite ad calcem flagellis exdebat ad horrorem audientium: si quando istus falleret, increpans semetipsum, canem commerita flagra dechinantem appellabat. Lavans scutellas, aut ollas, inmittebat manus ad cubitum usque aquæ calentissimæ, rogatusque qui posset tantum ardorem sustinere, reponebat: *Et quomodo possum ardorem sustinere sempiternus?* Alias brachiis supponebat candelam ardentem, seque increpans dicebat: *Adurete porce, adurete.* Ad parcissimum, vilissimumque cibum, præter aquam nihil unquam admittebat, monitusque ne id faceret: va-

letudinis & senectutis causâ: respondit: Si perdomare abstinentiâ non possum canem hunc mortuum: bibendo vinum quomodo illum subjugabo? Atque ita strenuè, constantèrque à Tyrocinio ad obitum usque mortificationis continuæ & pœnitentiæ rigidæ studium adhibuit.

Hujus igitur uti & SS. Apostolorum atque in primis Christi Domini nostri exemplo; ferventiore Tyrones in bono proposito, & usu moderato mortificationis pergant, tepidiores sese excitent; ut officio suo ritè fungantur: non licet quidem adeò inusitatas, absque expressa Superiorum licentia suscipere austeritates, quæ admirandæ potiùs, quàm imitandæ proponuntur, sed in levioribus occasionibus, quotidie occurrentibus, internis præsertim animi motibus & passionibus, mortificationi continuæ studendum est, *quoad fieri potest*, (ut in Regula ad discretionem insinuandam additur) Hoc enim, ut diximus, officium, pensumque & Religiosorum omnium: hoc Regula & Professio nostra exigit, & vel maxime in Societate JESU, in qua cum proximis agendum nobis est, & vitam Apostolorum imitatricem, innumeris laboribus, molestiis, difficultatibus ac mortificationibus implicatam amplexi sumus; adeoque cum illis connexam, & necessariò colligatam, ut absque iis Religiosi & Socii JESU nomine indigni futuri simus, ac velut sylvescentes & ramis, stolonibusque redundantes arbores fructum exiguum, aut propè nullum pro Dei gloria & animarum salute relaturi.

Nn 2 REGULA